

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 313/06-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť D. R., B., zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 139/05 a jeho uznesením z 8. novembra 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2006 doručená sťažnosť D. R., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a v čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Krajského súdu Bratislava (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 139/05 a jeho uznesením z 8. novembra 2005.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že: «14. 12. 2004 podala Okresná prokuratúra B. (ďalej len „prokuratúra“) obžalobu na sťažovateľa pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zákona. Trestného činu sa mal sťažovateľ dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 21. 01. 2004 okolo 9,00 hod. v B. si neoprávnene stiahol na CD nosič účtovný program firmy a databázu dodávateľov a odberateľov a následne v období od 08. 02. 2004 až 13. 04. 2004 opakovane rôznou formou požadoval od majiteľa firmy Ing. G. vyplatenie finančnej čiastky cca. 60.000,- Sk za vrátenie CD s obsahom predtým nadobudnutých údajov. Hrozba mala spočívať v tom, že sťažovateľ hrozil odovzdať CD konkurenčnej firme v prípade nevyplatenia požadovanej čiastky.

Dňa 19. 01. 2005 Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) trestným rozkazom uznal sťažovateľa za vinného z trestného činu vydierania a odsúdil ho k trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmieneným odkladom na dva roky.

Proti trestnému rozkazu podal dňa 08. 02. 2005 sťažovateľ odpor.

Dňa 02. 06. 2005 okresný súd rozsudkom zo dňa 02. 06. 2005, sp. zn. 3 T 117/04 odsúdil sťažovateľa z trestného činu vydierania na podmienený trest v trvaní 6 mesiacov.

Dňa 06. 07. 2005 podal sťažovateľ odvolanie, ktoré doplnil podaním zo dňa 03. 11. 2005. V odvolaní sťažovateľ namietal, že jeho konanie nemôže byť posudzované ako trestný čin...

V doplnení odvolania sťažovateľ namietal nespôsobilosť predmetu vydierania... Poukázal na nesprávne hodnotenie dôkazu - CD nosiča...

V ďalšej časti odvolania sťažovateľ namietal neexistenciu hrozby inej ťažkej ujmy na strane poškodeného...

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením zo dňa 08. 11. 2005 zamietol odvolanie sťažovateľa...

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ mal dost' času vymazať dôležité údaje z CD. Je obrovskou škodou, že táto informácia sa stala sťažovateľovi známou až z písomného vyhotovenia uznesenia, pretože na ňu nemohol reagovať už v riadnom dvojinštančnom súdnom konaní.

Súd prvého stupňa sa problematicky vysporiadaval s požadovanou čiastkou...

Aby sa mohlo jednať o trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon, musí existovať v sťažovateľovom prípade hrozba inej ťažkej ujmy (násilie a hrozba násilím sa vylúčili).

Sťažovateľ nehrozil poškodenému a čo je dôležité a na čo poukázal aj sťažovateľ počas pojednávania pred krajským súdom, poškodený nemal žiadnu obavu (neexistovala hrozba ťažkej ujmy). Znaky skutkovej podstaty trestného činu vydierania v prípade sťažovateľa naplnené neboli.»

Na základe uvedených sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na uloženie trestu výlučne na základe zákona podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 139/05 boli porušené.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 To 139/05 z 08. 11. 2005 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. D. R. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 7 ods.1 dohovoru nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) sa pri svojej rozhodovacej činnosti o sťažnosti sťažovateľa zaoberal preskúmaním namietaného porušenia základných práv iba v rozsahu, v akom ho sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom vymedzil.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 139/05 a jeho uznesením z 8. novembra 2005 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva na uloženie trestu výlučne na základe zákona zaručeného v čl. 49 ústavy a čl. 7 ods. 1 dohovoru.

Pokiaľ sťažovateľ svojou sťažnosťou namietal, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva, aby sa mohol vyjadriť k vykonávaným dôkazom zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1

dohovoru, k tomu ústavný súd pripomína, že podľa svojej konštantnej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je aj nesúhlas sťažovateľa so skutkovými zisteniami, hodnotením dôkazov, postupom a právnym názorom krajského súdu vyjadreným v jeho napadnutom uznesení.

Ústavný súd vzhľadom na tvrdenia sťažovateľa a povahu namietaného porušenia základných práv preskúmal rozhodnutie krajského súdu a v súvislosti s ním aj rozsudok Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“). Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 117/04 z 2. júna 2005 vyplýva, že: „(...) *Po takto vykonanom dokazovaní mal súd za preukázané, že obžalovaný svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1. Tr. zák. po subjektívnej i objektívnej stránke. Súd pritom vychádzal jednak z výpovede svedkyne M., ktorá popísala skutočnosť, že videla obžalovaného sťahovať z PC údaje. Poškodený G. potvrdil skutočnosť, že obžalovaný od neho žiadal rôzne sumy peňazí za vrátenie CD. Rovnako usvedčujúcimi sú i listinné dôkazy a to najmä odborné vyjadrenie KEÚ PZ SR ako i prepisy telefonických rozhovorov medzi obžalovaným a poškodeným. Nepriamo usvedčujúcim je i výpoveď svedka R., ktorý potvrdil, že obžalovaný mu hovoril o tom, že má nejaké dáta z firmy Q.*“

Rozsudok okresného súdu sťažovateľ napadol odvolaním zo 6. júla 2005, v ktorom okrem iného uviedol: „*Obžalovaný si nie je vedomý spáchania uvedeného trestného činu*

a navyše na hlavnom pojednávaní neprišlo k preukázaniu, že došlo k naplneniu podstaty trestného činu vydierania.

Obžalovaný nemal nikdy v úmysle poškodiť firmu Q. (...) od začiatku tvrdil, že na nosiči CD sú iba jeho dáta. CD nosič nikomu neponúkal, ani nemal v záujme ponúkať...“

Sťažovateľ v odvolaní poukázal na nepravdivosť tvrdení vo výpovedi poškodeného, potrebu posudzovania výpovede svedkyne ako irelevantnej z osobných dôvodov, objasňoval skutočnosti uvádzané vo výpovedi iného svedka a spochybnil relevantnosť prepisov telefonických rozhovorov medzi ním a poškodeným ako dôkazu.

Sťažovateľ odvolanie proti rozsudku okresného súdu doplnil podaním z 3. novembra 2005, ktoré odôvodnil *„ďalšími skutočnosťami opodstatňujúcimi záver, že konanie pred prvostupňovým súdom vykazuje podstatné vady konania a existujú pochybnosti o správnosti skutkových zistení...“*. Znova poukázal na nenáležité preverenie dôležitých skutočností v trestnom konaní, týkajúcich sa najmä obsahu CD nosiča, preto podľa názoru sťažovateľa nebolo dokazovanie riadne vykonané. Svoje tvrdenia oprel aj o výpovede poškodeného, svedkov a prepisov telefonických rozhovorov medzi sťažovateľom a poškodeným.

Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 3 To 139/05 z 8. novembra 2005 z odôvodnenia ktorého vyplýva:

„Krajský súd (...) preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Okresný súd v súlade s výsledkami dokazovania, vykonaného na hlavnom pojednávaní, zistil skutkový stav uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. V odôvodnení rozsudku v zmysle § 125 Tr. por. stručne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti mal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s tvrdeniami obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval pri posudzovaní konania obžalovaného v otázke viny a pri ukladaní trestu.

Okresný súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy na zistenie skutočného stavu veci a tento vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach podľa § 2 ods. 6 Tr. por., pričom tak dospel k správnym skutkovým zisteniam.

Odvolaací súd rovnako ako I. stupňový súd má za nepochybne preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku v zmysle výroku napadnutého rozsudku.

Obhajobné prednesy obžalovaného sú účelové a nemôžu ho zbaviť trestnej zodpovednosti. Obžalovaný bol svedkyňou Mladou – spolupracovníčkou, prichytený pri jej počítači a niečo robil v účtovníckom programe, čo zaregistrovala na obrazovke. Priamo sa ho potom spýtala, či nahral na CD účtovný program, na čo jej odpovedal, že áno a že má nahraté aj všetky databázy odberateľov. Keď sa ho spýtala prečo to urobil, povedal, že spolu s ním z firmy odídu aj všetci zákazníci. Potom jej poslal viaceré SMS typu, aby si hľadala nové zamestnanie, že firma skrachuje a pod.

Svedok Ing. F. G. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že obžalovaný viackrát požadoval vyplatenie finančnej čiastky za vrátenie CD nosičov s obsahom predtým nadobudnutých údajov, týkajúcich sa účtovníctva firmy a databázy dodávateľov a odberateľov, pod hrozbou odovzdania uvedených údajov na CD nosiči konkurenčnej firme. Najprv požadoval 40.000,- Sk, potom 60.000,- Sk.

Svedok Dr. J. R. – majiteľ firmy, kde sa obžalovaný uchádzal o prácu v prípravnom konaní uviedol, že obžalovaný pri pohovore povedal, že pri odchode z firmy si nahral databázu firmy.

Treba prisvedčiť námietke obžalovaného, že výsledkami Kriminologického a expertízneho ústavu PZ Bratislava, nebolo preukázané, aké súbory boli konkrétne na CD nahrané.

Isté je, že CD nosič bol vytvorený v januári 2004, pričom CD obžalovaný orgánom prípravného konania mal odovzdať až 21. 7. 2004, teda mal dostatok času urobiť na ňom i úpravy, preto nie je zrejmé, čo všetko bolo z CD nosiča vymazané.

Ani poškodený Ing. F. G. z firmy Q. nevedel, čo všetko si obžalovaný z počítača stiahol. Vedel však, že obžalovaný by mohol zneužiť účtovné doklady jeho firmy a informácie týkajúce sa odberateľov a dodávateľov, prezradením databáz inej

konkurenčnej firme, čo by mohlo mať za následok i samotný zánik spoločnosti. Práve táto skutočnosť, ktorú si obžalovaný dobre uvedomoval, viedla obžalovaného k tomu, aby ho mohol vydierať, nútiť, aby mu vyplatil finančnú čiastku, postupne zvyšovanú, cca na 60.000,- Sk. Motív konania obžalovaného je jasný, bol na majiteľa firmy nahnevaný, že mu nevyplatil odmenu, snažil ho o to prinútiť, aby mu peniaze vyplatil.

Súd I. stupňa konanie obžalovaného D. R., preto správne právne kvalifikoval ako trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák., pretože iného hrozbou inej ťažkej ujmy (možným krachom firmy) nútil, aby niečo konal.

Pri skúmaní výroku o treste, odvolací súd zistil, že okresný súd správne vyhodnotil spoločenskú nebezpečnosť konania obžalovaného a osobu obžalovaného.“

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu v danej veci je zdôvodnený náležitým spôsobom, krajský súd k zásadným námietkam sťažovateľa zaujal stanovisko, a preto aj ústavný súd ho považuje za ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné odvolanie sťažovateľa odmietnuť. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 2/06). Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajský súdom takéto nedostatky nevykazuje.

V rámci atribútov chránených ustanovením čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva, aby sa mohol vyjadriť k vykonávaným dôkazom v súvislosti s konaním pred krajským súdom.

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu z 8.novembra 2005 vyplýva, že sťažovateľ, ako aj jeho obhajca prezentovali ústne svoj názor, ktorým doplnili písomné odvolanie proti rozsudku okresného súdu, teda mali možnosť vyjadriť sa v druhostupňovom konaní k dôkazom vykonaným okresným súdom. Pred krajským súdom dôkazy vykonávané neboli. Pokiaľ sťažovateľ pred ústavným súdom napáda nemožnosť vyjadriť sa k úvahe krajského súdu uvedenej v odôvodnení jeho uznesenia o možnosti vymazania dát z CD nosiča je potrebné uviesť, že toto odôvodnenie krajského súdu zrejme nemožno považovať za „dôkaz“.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd nevidí medzi postupom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa relevantnú príčinnú súvislosť.

1. Čo sa týka namietaného porušenia čl. 49 ústavy ústavný súd konštatuje, že tento článok vyjadruje jeden z princípov právneho štátu, požiadavku zákonnosti v trestnom práve a vymedzuje podmienky trestnej zodpovednosti a požiadavku presného zákonného vymedzenia druhu a intenzity trestných sankcií. Podľa ustanovenia tohto článku len Národná rada Slovenskej republiky môže zákonom stanoviť čo je trestný čin, aké sú podmienky trestnej zodpovednosti a aký trest a za akých podmienok je možné za spáchanie trestného činu uložiť. Trestný zákon musí obsahovať uzavretý katalóg trestných činov a uzavretý katalóg trestov a súčasne zákaz analógie v neprospech páchatel'a, čím štát stanovuje zákonné limity pre obmedzenie základných práv a slobôd občanov.

V okolnostiach danej veci ústavný súd konštatuje nemožnosť porušenia základných práv a slobôd orgánmi činnými v trestnom konaní tak, ako to namietal sťažovateľ.

2. Sťažovateľ napokon namietal postupom a rozhodnutím krajského súdu aj porušenie práva zaručeného v čl. 7 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

Z rozsudku okresného súdu, ako aj z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že trest odňatia slobody v trvaní šesť mesiacov s podmieneným odložením jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov bol sťažovateľovi uložený preto, lebo ho všeobecné súdy uznali vinným zo spáchania skutku, pre ktorý bol stíhaný a ktorým boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona kto iného násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, potresce sa odňatím slobody až na tri roky.

Ustanovenie § 235 ods. 1 Trestného zákona je v citovanom znení platné a účinné v čase, keď došlo ku spáchaniu skutku, pre ktorý bol sťažovateľovi uložený spomínaný trest, t. j. bolo platné a účinné aj 2. júna 2005 a 8. novembra 2005, keď vo veci rozhodovali oba súdy.

S ohľadom na vyššie uvedené ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ v tejto časti sťažnosti namietal také porušenie práva, ktoré v danom prípade očividne nemohlo nastať (II. ÚS 70/99).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti a dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. októbra 2006